

...AZ APAGYI MEZŐ- GAZDASÁGI TÁBORBAN

Egy nappal Szabolcsba való deportálásunk előtt Marci teljes titokban megvásárolta első mobiltelefonját, és ezzel a Waldorf-diákok közül elsőként csengetett be a huszonegyedik század kapuján. Milyen boldog is voltam vele, szagoltattam, csörögtettem azt a féltéglát, melyre Ádám rosszállóan nézett, mely nézés mögött a nézete azt vallotta, hogy ez, kérem, ad absurdum, hát minek egy tizenhat éves gyerek kezébe mobiltelefon, és tényleg, minek? De én akkor még rajongtam az elektromos ketyerékért meg az autókért is, és abban az évben lettem tizenhat és fél, következésképpen vezetői engedély letételére jogosult állampolgár, aki boldog, hogy e lehetőség majd nagyfiút farag belőle. Felpakoltak minket a Budapest–Nyíregyháza InterCityre, és ezzel kezdetét vette kéthetes májusi kiruccanásunk a Waldorf-pedagógia valóságába, melynek első pontjaként korrupcióra gyanakodtam, mikor is megpillantottam Ádámunk édesapját, ki a pályaudvaron fogadta fiát és báránykait, és aki Nyíregyháza egyik lakótelepén élte mindennapjait, ritkán látva egyetlen kicsi fiát, a nagyvárosi pedagógiai karriert befutott Ádámot. Onnan buszra szálltunk, ami egy elhagyott terepen tett ki minket, még megálló se volt, csak az azt létre-

hozó megállapodás. A tangazdaság két kilométerre volt Apagy falvának határától, és körös-körül csak földek szegélyezték meg a főút, amiről elindultunk szálláshelyünkre, ahol lepattant nyolcágvas szobák és gombatenyészetként és -kiállításként funkcionáló zuhanyzóhelyiségek fogadtak, valamint egy terem székekkel és hatalmas ebédlőasztallal, melyhez álmodni sem mertem volna konyhát, ahonnan emberi fogyasztásra alkalmas ételt szolgálhatnak fel. Az emeletes ágyakon molyrágta matracok pihentek, és párnának is egy ilyen matractégla volt terítve, huzat sehol, én meg otthon hagytam a párnámat, tehát gyorsan levontam fiatalosan férfias konzekvenciámat, ez bizony kibaszás, még hozzá olyan típusú, amitől én rendszeren be tudok kattanni, kiborulni, mint egy tízéves, ha nincsenek elfogadható körülmények az alváshoz, evéshez, vécézéshez, de leginkább az idegesített, hogy ezekkel a pubikkal kell átaludjak tizennégy éjszakát, amikor is a tervek szerint hajnali fél hatkor volt ébresztő, hatkor pedig kezdés. A pubikról tudni illik, hogy ilyen helyzetekben hajlamosak szabadnak érezni magukat, és éjszakába nyúlóan beszélgetni a csajokról meg arról, mennyire fejre álltak attól az üveg bortól. Ha pedig elalszanak, horkolnak, a lábuk bűdös, és a takaró alatt úgy maszturbálnak, hogy közben megfélekedeznek a másik ember hallójáratának hatótávolságáról, én pedig nem vagyok olyan alak, aki odaszól, hogy figyelj, nem lehetne-e lassítani a tempón, vagy úgy egészében eltenni a micsodádat holnapra, esetleg olyan alkalmakra, mikor kettesben lehetsz vele, mert nekem finoman szólva sincs kedvem hallgatni, hogyan válsz felnőtté. Cserébe, hogy átvitt értelemben

mi is maszturbálhassunk egyet, hashajtót vásároltam, aminek egyik hat darabját az újjgazdag, diszkókirály osztálytársam Sprite-os üvegébe, másikat pedig egy félig megevett Sport szeletbe ültettem, amit csaliként az asztalra helyeztem, hogy Bence, akiről tudtam, hogy fejlődésben lévő szervezete állandó aktivitásban foryog az ürességtől, rácsapjon, ha visszaérkezik a munkából. Az asztal mellé ültünk, vártuk a kapást. Bence belépett, mászkált kicsit a szobában, aztán meglátta, megszerette, megkérdezte, enyém, na jó, neked adom, már nem kérem, megette, másnap reggel pedig lestük, mi lesz, miért nem történik semmi, de aztán egyszer csak rárogyott a kapanyélre kint, a puszta fogságában, majd hirtelen rohanni kezdett a házba, mi meg a vécéhez, ahol végighallgattuk a gyomorcsikorgást.

Azév májusának e két hetében végig esett az eső, köd és szürkesség borult a szabolcsi vadonra, és nem is eső volt, hanem folyamatos csepegés, permet szitált, kellően befolyásolva alapjaiban megrengett hangulatomat és hozzáállásomat a tanulmánykörúthoz, melynek első napját a sertések közt töltöttük, fedett ólakban túrva trágyájukat, amit, leszámítva a bőrünk mind a hét rétegébe beleivódó, masszív bűzt, még valamennyire élveztünk is, de elképzelhetetlennek tartottam, hogy másnap ugyanúgy fél hatkor keljek. Az ételt Ádám valami egészen putri helyről hozatta, ily módon nem sokat ettünk, viszont idővel felfedeztünk egy útszéli éttermet, ahova gyalogosan vagy stoppal közlekedtünk, a faluban pedig remek kis kocsmát találtunk, ahol elsírtuk bánatunkat a lokális alkoholistáknak, akik egyetértettek abban, hogy

ez a túra nemcsak hogy felesleges és értelmetlen, de érthetetlen is. A dohányzás visszaszorítására Ádám tervet eszelt ki. Megkerülős cselet alkalmazott, éspedig úgy, hogy közölte, aki szívni akarja a bűzrudat, nyugodtan megteheti a bejáratnál elhelyezett hamutálaknál, de hangsúlyozta, nincs ingyére a dolog. Ádám úgy képzelte, hogy freudi cselével élve megakadályozza a dohányzást, mert tudta, hogy a diákok úgyse mernek majd odaállni és a szeme láttára rágyújtani, és ebben igaza is volt, már ami a többieket illeti, mert mi éltünk a nemes gesztus nyújtotta lehetőséggel, amin ő rendesen meg is rökönyödött, és fejének értetlenkedő rángatásai kíséretében haladt el mellettünk, valahányszor füstölni látott minket. Másnap báláztunk Maresszal, de hogy az utána következő napok mivel teltek ott, a kaszárnyában, nemigen emlékszem, csak arra, hogy rendszeresen elbújtunk szekrényekbe és az ágyak huzattartóiba aludni, megbeszéltük, mikor találkozunk újra, hogy aztán az esti teljesítményösszegzésen elmeséljük, mi itt meg ott dolgoztunk, hát nem láttatok minket? Az egyik ilyen esti kerekasztal-konferencia előtt nem sokkal egy halom Túró Rudit találtunk a frizsiderben, és mivel éhesek voltunk, fejenként megettünk négyet, majd amikor este a tárgyalás után Ádám szólt, hogy Renáta, hozd be, légy oly szíves, a Rudikat, megtudtuk azt is, hogy eredetileg huszonnyolc darab pihent ott a frigóban, csak arra várva, hogy jól teljesítő diákok grátiszai lehessenek. Ádám szótlantul állt a doboz felett. Itt reggel még huszonnyolc darab volt, most, ha jól számolom, márpedig jól számolom, akkor húsz. Ki ette meg? Én abban a pillanatban, mintha mi sem történt volna, jelentkeztem,

én voltam, éhes. Ádám pedig hirtelen kikelt magából. Ez az, Marci, látjátok, mindig is ez volt a bajom a közösséggel, nem vállaltok, amit tesztek, úgyhogy most nézzetek mélyen magatokba, és vegyetek példát Marci-ról, aki szemrebbenés nélkül vallja be bűnét előttetek. De azért, hogy ne maradjak büntetés nélkül, kijelentette az egész osztály füle hallatára, holnap nem kapsz a Balaton szeletből. Szerencsémre utálok a Balaton szeletet, mert máskülönben el se tudom képzelni, hogyan dolgoztam volna fel hiányát. Ezzel ellentétben valódi gondot okozott, hogy étteremben való táplálkozásunk következtében pénztárcánkban intenzíven fogyatkozott a vagyonunk, így hát levontuk a következtetést, hogy itt radikális lépésekre van szükség, és mivel kettőnk közül nekem voltak komolyabb marketinges ambícióim, a felelősség is az én vállamon nyugodott, lesz-e mit együnk. Maresz vidéki gyerek, és mint ilyen szakmai tanácsadóvá avanszáltatott, mikor eszembe ötlött, hogy szabadon járhatunk ki-be a tangazdaság minden épületébe, ahol takarmányt is őriznek, az pedig a faluban bizony a mindennapi szükségletek közé tartozik, Maresz gyors fejszámolásának eredményeként pedig világossá vált, hogy meggazdagodás lehetőségének esete forog fenn. Bízom szakmai tanácsadómban, aki négyezer forintra becsülte a kukorica zsákonkénti árát. Az akciót ebédidőre terveztük. Előkészítettünk egy talicskát, úgy terveztük, azzal majd kitoljuk, át a legelőn a zsákot, egész az országútig, ahonnan majd szépen lassan beszélünk vele a faluba, kerülve a feltűnést és az utakat, ha pedig a biznisz jól sikerül, később nagyobb tételben szállítunk. Addig nem is volt semmi baj, amíg lóhalálá-

ban átzötyögtünk a legelőn, Maresz, a talicska és a kukorica meg én, aki toltam. Az egész úgy nézett ki, mint amikor az elnököt biztonságba kell helyezni, Maresz előttem futott, és körbe-körbe szűrte a terepet, de ott csak tehének, meg villanypásztorok állták utunkat, aztán meg egy szélfogó fasor, ahol leparkoltuk a talicskát, és a zsákkal átügyetlenkedtük magunkat a főútra, ahonnan már szinte áthallatszott a bandura muzsikája, száguldottak az ukrán vállalkozók be Nyíregyre, mi meg át az úttesten, ki a szántásra. Életemben egyszer történt meg velem, hogy effektíve bepisáltam a nevetéstől, ott, a barázdák közt guggolva, ahova annak következtében kerültem, hogy Maresz a vállamra akarta fektetni a zsákot, de az csúszott, én meg utána, aztán meg ő próbálkozott, de a zsákot nemigen lehetett biztonságosan kézbe venni, kicsúszott a kezünk közül, harcolt a jogaiért, a fővárosi nagytőke galád értékesítési szándékai ellen. Majd mikor már minden próbálkozásunk kudarcba fulladt, Maresz óriási ötlettel állt elő. Lemásztunk a fáról, és evolúciós lépésünk sikerének eredményeként célszög segítségével hajtottuk végre a feladatot. Szereztünk két erős faágat, ráemeltük a zsákot, és mint a távirat, haladtunk Apagy határa felé, bent a szántásban, a saroglyára helyezett kukoricával, ahol hirtelen akadályba ütköztünk, és ki kellett mennünk az útra, de ott meg egy biciklis közeledett a tábor felé. Ledobtuk a zsákot a földút szélére, és teljesen irreális pózban, megpróbálva a transzport egész felületét eltakarni, ráfeküdtünk, szánkba fűszálat helyeztünk, és bambultunk a nyirkos levegőtől mozdulatlanul tájba. A faluba érve egy bokorba rejtettük szállítmányunkat, úgy in-

dultunk ügyfelet keresni, és hamar találtunk is három öregasszonyt, akik a klasszikus módon kerítésüknek támaszkodva társalogtak erről-arról, mi pedig megkérdeztük őket, kéne-e, és ha igen, mennyiért a kukorica, de vidéki szokás szerint azok visszakérdeztek, mire commercial managerem bement a négyezret, azok meg kacagni kezdtek, hát fiam, héccáz. Mivel azonban kételyek merültek fel bennünk az árfekvés hitelességéről, tovább caplattunk, olyan tiszta udvar, rendes házak után kutatva, ahol állattenyésztésre utaló jelek hathatnak ránk biztatóan, és be is csöngettünk egy házhoz, ahol egy házaspár fogadott minket. A férfi hamarjában előhalászott egy *Mezőgazdasági Hírlapot*, melyből keresztbe helyezett lábbal, a falnak támaszkodva olvasta fel a kukorica zsákjának arra a hétre belőtt árfolyamát, közben autószerelő-kezeslábásából ki-kicsipegetett egy szotyimagot, majd rátért a lényegre: Srácok, a nyolc legyen hétötven, meg egy zsák napraforgómag a disznóknak, ha van, az hatos. És mivel ez is több volt, mint a semmi, beleegyeztünk, visszamentünk egy zsák szotyíért, ami mint a pehely, olyan könnyű volt a kukorica után, eladtuk mindkettőt, és mint szabolcsi vagyonos ficsúrok a Leveleki tó kisbüféjében elbohémkodtuk a keresetet meg az időt egy helyi sráccal, aki elmesélte, hogy volt munkája, de otthagya, felesége, de elhagyta, személyije, de elvesztette, munkalehetősége Pesten, de csak biciklije van, pénze meg nincs vonatra, ami csak kárpótolhatja az embert a létezés értelmetlenségéért, azt ő mind megtagadta, elhagyott mindent, még az eszét is, ha egyáltalán volt, és erről akkor az a fiú jutott eszembe, aki felvett minket Leányfalunál, mikor stop-

poltunk a Lacival. Hasítottuk ezerötösével a hűvös éjszakát, és közben hallgattuk: Amúgy elektromos ablakom volt, Jaguár, eladtam, meg elektromos tükör, eladtam, hifi-rendszer, Panasonic hangfalak, azokat is, meg a sportkormányt és az ülést is eladtam, aztán majd eladom a kocsit nyolcvané' a picsába, ez van, de azért megy a gép, ne féljetelek... És beletaposott a gázba, amitől olyan hangok szabadultak el, mint a lépcsőházból hajnalban gubizott orosz ventilátoromból, ami a leg-erősebb fokozaton kezd, és úgy lassít, de az utolsón megáll, lefújja az ember fejét is a nyakáról, hacsak el nem hajol, mert levágta a kezét, na, egy ilyen orosz ventilátort lehet ütni, verni szét, darabokra, de el nem adja a lelkét, az biztos is.

A bevételből tehát két fagyit, egy cigarettát, valamint söröket vásároltunk, amivel megbíztuk egyszer egyik férfighormon-túltengésben szenvedő osztálytársunkat is, az Ilonát, de amikor hazafelé tartott, Ádám lefülelte, ő pedig hosszas kínzás után végül feladta, és ezzel ellentmondott életbölcességének is, melyet a pingpongozás alatt osztott meg velünk, miszerint az élet értelme, hogy megtaláld a hibákat, és megoldd őket. Ádám megtalálta a hibát, majd kereste Ilonában is, mert biztos volt benne, hogy csupán áldozat, bűnrészes, akit kihasználnak, mert hülye. És a szálak végül vékonyodni kezdtek, de addigra mi már tudtuk, hogyan találunk módot arra, hogy visszaszerezzük a söröket. Felkerestük Ádámot, aki éppen feleségével való szakítását gyászolta a tűzhely mellett, és bánatát pipázással kísérve fogadott minket. Az apagyí kirándulás után egyébként